

ším zavazkem, že vezme zboží kdykoliv zpět, dlužno usuzovati, že se zavázala jen, že vezme zboží zpět, kdyby se pak přece ukázalo, že jest vadným. Není rozumného důvodu, proč by žalobkyně byla vzala na sebe ještě další závazek. Nestačí tedy ani, že zboží bylo Zdeňkem T-em vráceno jako vadné, nýbrž žalobkyně jest povinna, zboží vzíti zpět jen, je-li skutečně vadným. Poněvadž jest sporno, zda zboží jest vadným, a poněvadž zjištění vad vyžaduje odborných znalostí, bylo na soudě první stolice dle Šu 351 c. ř. s., by provedl důkaz znalecký, i když strany toho důkazu nenabídly. Žalobkyně uplatňovala právem v odvolání jako vadu řízení, že tento důkaz nebyl proveden, a poněvadž odvolací soud této vady neodstranil, jest i odvolací řízení vadné dle čis. 2 Šu 503 c. ř. s.

Čis. 2487.

Zákon o ručení železnic ze dne 5. března 1869, čis. 27 ř. zák.

V tom, že chodec, ocitnuvší se na kolejích pouliční dráhy, byl vozem zasažen a, byť i lehce, poraněn, jest spatřovati příhodu v dopravě. Byl-li chodec stlačen do jízdní dráhy davem, jde tu o spoluzavinění třetích osob, jež však dráhu nevyručuje, nýbrž zakládá po případě jejich solidární spoluzávaznost.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1923, Rv I 1450/22.)

V době veletrhu, kdy proudily po ulicích zástupy lidí, byla žalobkyně stlačena davem s chodníku do jízdní dráhy, zasažena vozem pouliční dráhy, vedoucí těsně u chodníku a poraněna. Žalobní nárok o náhradu škody proti podnikateli pouliční dráhy byl co do důvodu uznán po právu soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Neprávem popírá dovolání, že jest tu příhoda v dopravě dle Šu 1 zák. o ruč. železnic. Jest arciť připustiti, že při provozu pouliční dráhy jest to zjevem zcela obyčejným, že chodci a vozidla se pohybují poblíž kolejí a přes ně, ale pravidelná doprava i na pouliční dráze jest možnou jen, je-li prostor, v němž se vlak pohybuje, volným. Neodstraní-li se překážka, jež jest v cestě volnému pohybu vozu, včas, tak že se vozidlo s ní střetne, jest to odchylka od obyčejného normálního průběhu věci. Dlužno proto v tomto případě spatřovati příhodu v dopravě v ne-nadále dopravní překážce, která se v osobě žalobkyně postavila v cestu nepředvídaným způsobem další volné jízdy vlaku a nebyla včas odstraněna, takže se vlak srazil s tělem žalobkyně, a poněvadž v první stolici bylo nesporno, že tímto nárazem vozu na její tělo žalobkyně utrpěla poranění, třeba dle tvrzení žalované jen poranění lehké, bylo plným právem použito predpisu Šu 1 zákona o ruč. žel. Zda žalobkyně byla vozem odhozena stranou na chodník, jak uvádí druhá stolice, či zda jen upadla následkem nárazu vozu, jak tvrdí dovolání, a zda bylo poranění více či méně značné, jest pro rozhodnutí o důvodu nároku zcela nerozhodné a není tu již proto tvrzeného odporu se spisy dle čis. 3 Šu 503 c. ř. s. Co se týče otázky dle Šu 2 zákona o ruč. žel., zda a do jaké míry jest žalo-

vaný podnik sprostěn povinnosti k náhradě následkem vlastní viny žalobkyně na příhodě v dopravě, nebylo by lze souhlasiti s míněním nižších soudů, že by žalobkyně neměla viny ani tehdy, kdyby samovolně bez nutkové příčiny byla sestoupila s chodníku; bylo by zajisté, zejména na tomto místě, kde prostora mezi chodníkem a kolejemi byla velmi úzká, bývalo její povinností, by se přesvědčila, nehrozí-li jí nebezpečí. Avšak prvý soud praví výslovně, a na tom nebylo v odvolacím řízení ničeho změněno, že nemá příčiny, nevěřiti seznání žalobkyně jako strany o tom, jak k nehodě došlo. Jest proto míti za zjištěno, že žalobkyně byla davem, po chodníku jdoucím, stlačena k chodníku na silnici a, než se jí podařilo, vstoupiti zpět na chodník, vozem sražena, z čehož plyne, že jí viny nelze přičítati. Naproti tomu dlužno přisvědčiti nižším soudům v tom, že bylo na řidiči vozu, by vzhledem ku zcela mimořádnému přeplnění chodníku lidmi a vzhledem ku blízkosti jízdní dráhy u chodníku, upravil rychlost jízdy tak, by mohl kdykoliv zastaviti, což dle zjištění prvního soudu, jemuž nebylo odporováno, technicky jest možno. Měl tedy zastaviti, jakmile seznal, že by se s žalobkyní srazil, kdyby jel dále, a byl by takto nehodě zabránil. Žalovaná namítala kromě toho již v odpovědi na žalobu, že jest tu zavinění třetích osob, za které žalovaná neručí, když žalobkyně byla lidmi zatlačena s chodníku na silnici. Zavinění těchto osob mohlo by však jen jako spolupříčina nehody přijíti v úvahu. Pak by bylo použití Šu 1302 obč. zák. a nastalo by, poněvadž podíly jednak žalované jednak oněch neznámých na poškození nelze určití, solidární ručení všech. Nelze tedy ani z případného spoluzavinění oněch lidí ničehož vytěžiti ve prospěch žalované.

Čís. 2488.

K spoluvině na rozvodu netřeba, by na té i oné straně byl důvod k rozvodu. Stačí, že manžel, mající důvod k rozvodu, svým chováním zaval příčinu k poklesku, tvořícímu důvod rozvodu.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1923, Rv I 1581/22.)

K žalobě manželky bylo manželství rozvedeno od stolu a lože soudy všech tří stolic z viny obou manželů. Nejvyšší soud uvedl v

důvodech:

Nesprávné právní posouzení spatřuje dovolatelka v tom, že odvolací soud srovnale se soudem první stolice uznal, že i žalobkyně je vinna na rozvodu, poněvadž se nechovala vždy tak, jak se sluší na počestnou ženu. Žalobkyně nemohouc brojiti, jak sama poznamenává, proti zjištěním odvolacího soudu, připouští konečně, že i z její strany se staly urážky odvolacím soudem zjištěné, tvrdí však, že urážky ty a její chování nelze považovati za takové, by žalovaný mohl na jich základě žádati proti ní na rozvod z její viny, poněvadž každá urážka a každé chování neslušné nemohou tvořiti samy o sobě důvod pro rozvod z viny některé strany, která druhou uráží a vůči které manželskou čest zneuctvuje neslušným chováním. Míni tedy žalobkyně, že by byl musil žalovaný